

opusdei.org

”Opus Deis medlemmar är varken änglar eller demoner”

Intervju med Marc Carroggio, Opus Deis internationelle pressekreterare i Rom

2006-03-16

Marc Carroggio som är ansvarig för Opus Deis relationer med utländska journalister i Rom, erkänner att han ”är nöjd” med den vid Vatikanen ackrediterade journalisten John L Allens bok som nyligen kommit ut

och som bär titeln: ”Opus Dei, en objektiv blick på myter och verklighet hos denna den mest kontroversiella kraften inom den katolska kyrkan”. För närvarande finns boken på engelska (Opus Dei, An Objective Look Behind the Myths and Reality of the Most Controversial Force in the Catholic Church), portugisiska och koreanska.

Marc Carroggio säger till Zenit att detta är den första bok som på ett icke-passionerat sätt jämför ”myterna” om Verket (Opus Dei är också känt som ”Verket”) med verkligheten.

Boken ges ut på förlaget Doubleday, och har formen av ett journalistiskt reportage, förklarar Carroggio, och säger att ”författaren har väl förstått Opus Dei, dess natur och budskap”.

Marc Carroggio säger under intervjun att den främsta motivationen för Opus Deis

medlemmar är att vara ”uppfyllda av ett andligt ideal som vi önskar följa med entusiasm och brinnande längtan” och längre fram på tal om den myt som omger denna organisation säger han: ”Vi är människor av kött och blod och tar ibland fel och ibland har vi rätt”.

– Är ni glada åt att denna bok äntligen avslöjar alla stereotypa antaganden om Opus Dei?

–Carroggio: Jag arbetade vid informationskontoret medan John L. Allen skrev sin bok. Jag kan inte säga annat än att jag är nöjd, och detta inte i första hand avseende resultatet utan främst avseende metoden som han använt sig av..

Författaren lägger fram ett stort antal fakta. Han har ju också lagt ner hundratals timmar på att samla in information och åsikter av alla slag. Genom att placera fakta i deras rätta sammanhang gör han det möjligt för

läsaren att förstå anledningarna bakom mycket av Opus Deis agerande. Han har lyssnat med respekt på företrädare för alla läger och låter i sista hand läsaren själv dra slutsatsen av informationen han lägger fram.

Jag anser att detta är ett mycket beundransvärt förfarande i en bok av detta slag. Stereotypa uppfattningar hindrar dialog och sätter käppar i hjulet för en lidelsefri debatt.

Därför är varje försök att avslöja falska klichéer något positivt.

Det är hemskt att behöva jämföra de båda böckerna, men jag är tvungen att påpeka att författaren till Da Vinci-koden aldrig har satt sin fot i ett Opus Dei-centrum och vad jag vet aldrig har talat med en person som tillhör Opus Dei.

Bilden som han målar upp av Verket i Da Vinci-koden finns bara i hans fantasi. Jag tror att Allens bok kan vara till hjälp för många som läst romanen och som inte har någon egen kännedom om Opus Dei att förstå att vi ”varken är änglar eller demoner”. Vi är människor av kött och blod och tar ibland fel och ibland har vi rätt. Vi har mänskliga fel och brister men är alla uppfyllda av ett andligt ideal som vi önskar följa med entusiasm och brinnande längtan.

– Författaren säger att han haft tillgång till dokument som inte är tillgängliga för gemene man. Han har besökt Opus Dei-centra där det bor numerarier och har intervjuat många medlemmar i Verket. Han har verkligen låtit sig uppfyllas av Opus Deis anda. Vad skulle han ännu behöva känna till för att bättre kunna förstå Opus Dei?

–Carroggio: Jag anser att författaren väl har förstått Opus Dei, dess natur och budskap, skälen som ligger bakom det man vill delge andra. Han har förstått vårt levnadssätt, våra ideal och också våra begränsningar.

Boken är ett journalistiskt reportage, inte en teologisk avhandling eller ett digert verk inom ämnet kyrkohistoria. Den har snarare en sociologisk infallsvinkel, även om den också talar mycket om den andliga dimensionen. Författaren understryker själv att hans syfte inte varit att på ett uttömmande sätt förklara vad Opus Dei är, utan att jämföra myterna med verkligheten.

Därför ger han stort utrymme åt ämnen som är relativt oviktiga i Opus Deis liv, men som framför allt i Förenta Staterna varit föremål för medial uppmärksamhet.

Därför skulle boken ha kunnat tala mycket mera om den andliga

erfarenhet som driver medlemmen i Opus Dei och får honom eller henne att önska helga sitt liv mitt i världen. Det är medvetandet om vars och ens kristna kallelse, önskan att följa i Jesu fotspår just i arbetet, i livet med familjen och i vardagen.

För en institution som lyder under Kyrkan är de personliga, existentiella aspekterna mycket viktigare än organisationsscheman eller frågor om vilken image man visar upp mot omvärlden.

– John L. Allen har för sin undersökning också låtit kritiker av Verket komma till tals. Anser du att han givit alltför stort utrymme åt dessa vittnesbörd?

–Carroggio: Boken är ett journalistiskt reportage, inte en reflektion över principfrågor. Den är resultatet av ett stort antal intervjuer med personer som befinner sig i olika situationer. I denna typ av

arbeten är det journalisten själv som avgör vilken balans som skall råda mellan de olika källorna. Jag respekterar det beslut han tog och anser det vara helt legitimt.

Personligen tycker jag att författaren på ett tydligt sätt förklarar att dessa personers kritik är av ett annat slag, en annan natur, än den som råder i fantasin hos romanförfattare. Det är lätt att bevisa att Opus Dei inte ligger bakom dunkla komplottverksamheter som man anklagar dem för. (Jag ger inga exempel för att inte bli för långrandig.)

Men när det handlar om en person som själv har haft en negativ erfarenhet av verket, är det en annan sak. Om någon har känt sig sårad och lider av minnen som gör ont, då räcker det inte med att dementera det hela. Det rör sig inte då om vad som är sanning eller lögn. När det

handlar om en negativ erfarenhet är det nödvändigt att respektera den som haft den, att dela personens smärta även om man själv inte tolkar händelserna som ligger bakom på samma sätt.

Vad som är sant är att medlemmarna i Opus Dei har valt att hänge sig till Gud i full frihet och att de i denna hängivelse upplever lyckan, den relativa lyckan som är möjligt att uppnå här på jorden.

Därför bevarar de flesta av de människor som söker sig till Opus Deis centra denna kärlek livet ut. Men det är inte alltid fallet, och det är enligt min åsikt inte något negativt, tvärtom, att en bok som John Allens tar upp dessa fall, som när allt kommer omkring är sällsynta.

När författaren frågade prelaten om hans åsikt i denna fråga svarade biskop Echevarría att vi av hela

hjärtat ber de personer som anser sig ha blivit illa behandlade om förlåtelse. Som ni förstår har jag här inget mer att tillägga...

– Skulle du gärna se en ”andra del” av denna bok?

–Carroggio: Varje bok är unik. Det är det som utgör dess styrka, tycker jag. Även om John Allens bok inte bara är en bok som handlar om kontroverser, så har den dock en mycket polemisk karaktär. Enligt min åsikt behandlar han de kontroversiella frågorna med stor respekt och framlägger snarare empiriska fakta än ger partiska eller ideologiska förklaringar.

Författaren försöker också att sammanfatta några av Opus Deis viktigaste kännetecken, som är idén om det gudomliga barnskapet, om frihet, helgelse av arbetet och det vanliga livet, osv.

Jag skulle gärna se att han i nästa bok utvecklar dessa aspekter, men även här i form av ett journalistiskt reportage. Det skulle kunna bli en bok som på ett fräscht och omedelbart sätt beskriver det kristna livet så som det levs mitt i världen. Då skulle läsarna kunna få förklarad vilken beundransvärd tillgång tron och bönen kan innebära för ett helt vanligt liv, även då svåra händelser, som fysisk eller psykisk sjukdom, förlust av arbete eller en närståendes död, drabbar oss. Det finns mycket att berätta om den hjälp vi kan få genom vår tro och våra böner.

Zenit.org

---

pdf | Dokument automatiskt skapad från <https://opusdei.org/sv-se/article/opus-deis-medlemmar-ar-varken-anglar-eller-demoner/> (2026-03-19)